

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

5. april 2017*

»Appel — dumping — gennemførelsesforordning (EU) nr. 924/2012 — import af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina — forordning (EF) nr. 1225/2009 — artikel 2, stk. 10 og 11 — udelukkelse af visse eksporttransaktioner fra beregningen af dumpingmargenen — rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi i tilfælde af import fra et land uden markedsøkonomi«

I de forenede sager C-376/15 P og C-377/15 P,

angående to appeller i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 9. juli 2015,

Changshu City Standard Parts Factory, Changshu City (Kina),

Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd, Ningbo (Kina),

ved advokater R. Antonini og E. Monard,

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved B. Driessen og S. Boelaert, som befuldmægtigede, bistået af advokat N. Tuominen,

sagsøgt i første instans,

Europa-Kommissionen ved T. Maxian Rusche og M. França, som befuldmægtigede,

European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI), Bruxelles (Belgien),

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, og dommerne E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (refererende dommer) og C. Lycourgos,

generaladvokat: P. Mengozzi

* Processprog: engelsk.

justitssekretær: fuldmægtig M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. juni 2016,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. december 2016,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med deres appelskrifter har Changshu City Standard Parts Factory og Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd nedlagt påstande om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 29. april 2015, Changshu City Standard Parts Factory og Ningbo Jinding Fastener mod Rådet (T-558/12 og T-559/12, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:237), hvorved Retten frifandt Rådet for appellanternes påstande om annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 924/2012 af 4. oktober 2012 om ændring af forordning (EF) nr. 91/2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2012, L 275, s. 1, herefter »den omtvistede forordning«).

Retsforskrifter

Folkeretten

- 2 Ved afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT 1994, L 336, s. 1), godkendte Rådet for Den Europæiske Union overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), som blev undertegnet i Marrakech den 15. april 1994, samt de aftaler, der er opført i bilag 1, 2 og 3 til denne overenskomst, iblandt hvilke indgår aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT 1994, L 336, s. 103, herefter »1994-antidumpingaftalen«).
- 3 Antidumpingaftalens artikel 2 har overskriften »Konstatering af dumping«. Denne aftales artikel 2.4 bestemmer følgende:

»Der foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Denne sammenligning foretages i samme handelsled, normalt af fabrik, og for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt. Der tages i hvert enkelt tilfælde behørigt hensyn til forskelle, der har betydning for prisernes sammenlignelighed, herunder forskelle i salgsvilkår, beskatning, handelsled, mængder og fysiske egenskaber samt alle andre forskelle, om hvilke det også påvises, at de har betydning for prisernes sammenlignelighed. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 3, bør der også tages hensyn til omkostninger, herunder told og afgifter, der er påløbet mellem indførsel og videresalg, samt til fortjeneste. Er prisernes sammenlignelighed blevet berørt i disse tilfælde, fastsætter myndighederne den normale værdi i et handelsled, der svarer til det, der er gældende for den beregnede eksportpris, eller de foretager de fornødne justeringer i henhold til dette stykke. Myndighederne tilkendegiver over for de pågældende parter, hvilke oplysninger der er nødvendige for at sikre en rimelig sammenligning, og de undlader i den forbindelse at pålægge nævnte parter en urimelig bevisbyrde.«

4 Denne aftales artikel 2.4.2 har følgende ordlyd:

»Under hensyntagen til bestemmelserne i stk. 4 om en rimelig sammenligning skal forekomsten af dumpingmargener i undersøgelsesfasen normalt fastslås på grundlag af en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejede gennemsnit og det vejede gennemsnit af priserne for alle sammenlignelige eksporttransaktioner eller ved en sammenligning mellem den normale værdi og eksportpriserne på grundlag af hver enkelt transaktion. En normal værdi, som er fastsat på grundlag af vejede gennemsnit, kan sammenlignes med priserne for individuelle eksporttransaktioner, hvis myndighederne konstaterer et eksportprismønster, som er meget forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder, og hvis det nærmere forklares, hvorfor der ikke kan tages behørigt hensyn til sådanne forskelle ved anvendelse af en sammenligning baseret på vejede gennemsnit eller på hver enkelt transaktion.«

EU-retten

5 På tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede forordning var de bestemmelser, der regulerede Den Europæiske Unions vedtagelse af antidumpingforanstaltninger, indeholdt i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010, L 7, s. 22), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 765/2012 af 13. juni 2012 (EUT 2012, L 237, s. 1, herefter »grundforordningen«).

6 Denne forordnings artikel 1, stk. 2 og 4, bestemte følgende:

»2. En vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.

[...]

4. I denne forordning forstås ved »samme vare« en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende mage til den omhandlede vare, eller, hvis en sådan vare ikke findes, en anden vare, der – om end den ikke i enhver henseende er mage til – har egenskaber, som ligger tæt op ad den pågældende vares egenskaber.«

7 Samme forordnings artikel 2, som havde overskriften »Konstatering af dumping«, var affattet således:

»[...]

C. Sammenligning

10. Der foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Denne sammenligning foretages i samme handelsled for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt, og med behørig hensyntagen til andre forskelle, som berører sammenligneligheden af priser. Når den normale værdi og den konstaterede eksportpris ikke er umiddelbart sammenlignelige, tages der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed. Enhver dobbeltjustering skal undgås, navnlig i henseende til rabatter, afslag, mængder og handelsled. Er de fastsatte betingelser herfor opfyldt, kan der foretages justeringer for følgende faktorer:

[...]

D. Dumpingmargen

11. Under hensyntagen til de relevante bestemmelser om en rimelig sammenligning skal forekomsten af dumpingmargener i undersøgelsesperioden normalt fastslås på grundlag af en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejte gennemsnit og det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransaktioner til Fællesskabet eller ved en sammenligning mellem den individuelle normale værdi og de individuelle eksportpriser ved salg til Fællesskabet på grundlag af hver enkelt transaktion. En normal værdi, som er fastsat på grundlag af vejede gennemsnit, kan dog sammenlignes med priserne for alle individuelle eksporttransaktioner til Fællesskabet, hvis der foreligger et eksportprismønster, som er meget forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder, og de i første punktum i dette stykke fastsatte metoder ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted. Dette stykke udelukker ikke anvendelsen af stikprøver i henhold til artikel 17.

[...]«

8 Den nævnte forordnings artikel 3, stk. 2, 3 og 8, fastsatte følgende:

»2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af:

a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og

b) denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

3. Med hensyn til omfanget af dumpingimporten fastslås det, om der har været tale om en betydelig stigning i dumpingimporten enten absolut eller i forhold til produktion eller forbrug i Fællesskabet. Hvad angår dumpingimportens virkning på priserne tages det i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Fællesskabet, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om pristigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres. Hverken en enkelt eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

[...]

8. Virkningerne af dumpingimporten vurderes i forhold til produktionen af samme vare inden for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, når der foreligger oplysninger, der muliggør en afgrænsning af denne produktion på grundlag af sådanne kriterier som produktionsprocessen og producenteres salg og fortjeneste. Er det ikke muligt klart at afgrænse denne produktion, vurderes virkningerne af dumpingimporten ved en undersøgelse af produktionen af den snævrere mulige varegruppe eller det mindste varesortiment, der indbefatter samme vare, for hvilke de nødvendige oplysninger kan tilvejebringes.«

Tvisternes baggrund og den omtvistede forordning

9 Appellanterne er selskaber med hjemsted i Kina, som er aktive inden for fremstilling af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål, der er bestemt til salg på det indenlandske marked eller til eksport, navnlig til Den Europæiske Union (herefter »den pågældende vare«).

- 10 Ved forordning (EF) nr. 91/2009 af 26. januar 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2009, L 29, s. 1) indførte Rådet en antidumpingtold på import af den pågældende vare.
- 11 Den 28. juli 2011 tiltrådte WTO's tvistbilægelsesorgan (TBO) rapporten fra WTO's appelorgan og panelrapporten som ændret ved dette appelorgans rapport i tvisten »De Europæiske Fællesskaber – De endelige antidumpingforanstaltninger vedrørende visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Kina« (WT/DS397). Det blev i disse rapporter fastslået, at Unionen havde tilsidesat et vist antal WTO-retlige bestemmelser.
- 12 Den 6. marts 2012 offentliggjorde Europa-Kommissionen i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1515/2001 af 23. juli 2001 om de foranstaltninger, der kan træffes af EF på grundlag af en rapport vedtaget af WTO's Tvistbilægelsesorgan vedrørende antidumping- og antisubsidieforanstaltninger (EFT 2001, L 201, s. 10), en meddelelse vedrørende de antidumpingforanstaltninger, der gælder for importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, efter de henstillinger og afgørelser, der blev vedtaget af WTO-appelorganet den 28. juli 2011 i tvist DS397 – (EC-Fasteners) (EUT 2012, C 66, s. 29).
- 13 Som det fremgår af denne meddelelse, indledte Kommissionen på grundlag af forordning nr. 1515/2001 en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne for at fastlægge den måde, hvorpå forordning nr. 91/2009 skulle ændres for at bringes i overensstemmelse med WTO-appelorganets ovennævnte henstillinger og afgørelser. Efter denne fornyede undersøgelse vedtog Rådet den 4. oktober 2012 den omtvistede forordning.
- 14 Hvad angik sammenligningen mellem eksportprisen og den normale værdi afslog Rådet de justeringsanmodninger, som visse berørte parter havde fremsat i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, ud fra forskelle i produktionsomkostninger såvel som i effektivitet og i produktivitet.
- 15 Eftersom den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), var blevet fastsat på grundlag af oplysninger vedrørende et tredjeland med markedsøkonomi, i nærværende sag Indien, og navnlig på grundlag af oplysninger, der var blevet tilvejebragt af en indisk producent (herefter »den indiske producent«), anførte Rådet med hensyn til beregningen af dumpingmargenen i det væsentlige, i 82., 102. og 109. betragtning til den omtvistede forordning, at sammenligningen mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og det vejede gennemsnit af eksportpriserne var blevet foretaget under udelukkelse af de transaktioner, der vedrørte typer af den pågældende vare, som blev eksporteret af de eksporterende kinesiske producenter, og i forhold til hvilke den indiske producent ikke fremstillede og solgte nogen tilsvarende type. Rådet præciserede, at denne metode var blevet anset for at være den mest pålidelige i henseende til at fastlægge dumpingniveauet. Et forsøg på at få alle de typer af den pågældende vare, der blev eksporteret af de eksporterende kinesiske producenter, til at svare til meget lignende typer af de varer, der blev fremstillet og solgt af den indiske producent, ville således have medført ukorrekte konklusioner. Desuden redegjorde Rådet for, at det var af den opfattelse, at de eksporttransaktioner, der var blevet anvendt til beregningen af dumpinggen, var repræsentative for alle de typer af den pågældende vare, der blev eksporteret af de eksporterende kinesiske producenter.
- 16 Med den omtvistede forordnings artikel 1 blev den antidumpingtold, der var blevet indført ved forordning nr. 91/2009, nedsat til 38,3% for Changshu City Standard Parts Factory, og antidumpingtolden på 64,3% for Ningbo Jinding Fastener blev opretholdt.

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 17 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 24. december 2012 anlagde appellanterne søgsmål med påstand om annullation af den omtvistede forordning.
- 18 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Fjerde Afdeling den 6. maj 2014 blev sagerne T-558/12 og T-559/12 forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.
- 19 Til støtte for deres søgsmål for Retten fremsatte appellanterne to anbringender.
- 20 Med det første anbringende blev det gjort gældende, at der forelå en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), artikel 2, stk. 8, 9 og 11, og artikel 9, stk. 5, af princippet om forbud mod forskelsbehandling og af antidumpingaftalens artikel 2.4.2. Under dette anbringende kritiserede appellanterne Rådet og Kommissionen for, at de ved beregningen af dumpingmargenen havde set bort fra de transaktioner, der vedrørte typer af den pågældende vare, som blev eksporteret af de eksporterende kinesiske producenter, og i forhold til hvilke den indiske producent ikke fremstillede og solgte nogen tilsvarende type. Således var 38% af Changshu City Standard Parts Factorys eksportsalg og 43% af Ningbo Jinding Fasteners eksportsalg blevet holdt ude fra beregningen af dumpingmargenen.
- 21 Det andet anbringende vedrørte principalt en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, og af antidumpingaftalens artikel 2.4 og subsidiært en tilsidesættelse af artikel 296 TEUF. Det angik afslaget på de justeringsanmodninger, som appellanterne havde fremsat.
- 22 Med den appellerede dom forkastede Retten appellanternes to anbringender og frifandt Rådet i det hele.

Parternes påstande og retsforhandlingerne ved Domstolen

- 23 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Appellanterne gives medhold i deres påstande for Retten, og den omtvistede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører appellanterne.
 - Rådet tilpligtes at betale appellanternes omkostninger for Retten og for Domstolen, og intervenienterne tilpligtes at bære deres egne omkostninger.
- 24 Rådet har nedlagt påstand om, at appellerne forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appellerne og sagen for Retten.
- 25 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Appellerne afvises.
 - Subsidiært forkastes appellerne som ugrundede.
 - Appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 26 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 22. september 2015 er sagerne C-376/15 P og C-377/15 P blevet forenet med henblik på den skriftlige forhandling, den mundtlige forhandling og dommen.

Om appellerne

- 27 Appellanterne har til støtte for deres appeller fremsat to anbringender. Det første anbringende vedrører udelukkelsen af visse eksporttransaktioner fra beregningen af dumpingmargenen. Det andet anbringende vedrører EU-institutionernes afslag på at foretage visse justeringer i forbindelse med sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen.

Formaliteten vedrørende appellen i sag C-377/15 P

- 28 Kommissionen har gjort gældende, at appellen i sag C-377/15 P ikke kan antages til realitetsbehandling, idet den er identisk med appellen i sag C-376/15 P. Der er således sammenfald mellem parterne, de anfægtede retsakter, den appellerede dom og argumenterne. Appellen i sag C-377/15 P, der blev iværksat senest, skal derfor afvises som følge af litispændens.
- 29 Ifølge Domstolens faste praksis må en sag, der er anlagt efter en anden sag mellem de samme parter, som støttes på de samme anbringender, og hvori der er nedlagt påstand om annullation af den samme retsakt, afvises på grund af litispændens (dom af 9.6.2011, Diputación Foral de Vizcaya m.fl. mod Kommissionen, C-465/09 P – C-470/09 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:372, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).
- 30 Det skal i den foreliggende sag fastslås, at der i appellerne i sagerne C-376/15 P og C-377/15 P er tale om de samme parter. Desuden gentager appelskriftet i sag C-377/15 P ord for ord appelskriftet i sag C-376/15 P. Disse to appeller er derfor baseret på identiske anbringender, og der er heri nedlagt påstand om ophævelse af denne samme dom afsagt af Retten og om annullation af den samme retsakt.
- 31 Under disse omstændigheder skal appellen i sag C-377/15 P afvises på grund af litispændens, da den er blevet iværksat efter appellen i sag C-376/15 P.

Det første anbringende i sag C-376/15 P

Parternes argumenter

- 32 Det første anbringende vedrører den argumentation fra Retten, der fremgår af den appellerede doms præmis 61-90. Dette anbringende er opdelt i tre led.
- 33 Appellanterne har under det første anbringendes første led gjort gældende, at Retten anlagde en urigtig fortolkning af forpligtelsen til at foretage en sammenligning mellem alle eksporttransaktioner i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 11, og til antidumpingaftalens artikel 2.4.2. Ifølge appellanterne skal disse to bestemmelser fortolkes således, at alle eksportsalg af den pågældende vare, således som den er blevet defineret ved indledningen af undersøgelsen, skal inkluderes i sammenligningen med henblik på beregningen af dumpingmargenen. Denne fortolkning følger af de nævnte bestemmelseres ordlyd såvel som af dom af 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547). Eventuelle yderligere vanskeligheder, der måtte være forbundet med anvendelsen af den såkaldte metode med »et referenceland«, giver ikke mulighed for at fravige reglerne om fastsættelsen af dumpingmargenen.
- 34 Appellanterne har under det første anbringendes andet led anført, at Retten begik en retlig fejl ved at foretage en sammenblanding mellem på den ene side de forpligtelser, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 11, og i antidumpingaftalens artikel 2.4.2, og på den anden side de forpligtelser angående prisernes sammenlignelighed, der er fastsat i denne forordnings artikel 2, stk. 10, og i denne aftales artikel 2.4. Appellanterne har i denne henseende præciseret, at dumpingmarginberegningens forenelighed med grundforordningens artikel 2, stk. 11, og med

antidumpingaftalens artikel 2.4.2 ikke skal vurderes på grundlag af begrebet »sammenlignelige priser«, som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 61, men på grundlag af begrebet »sammenlignelige transaktioner«. For alle sammenlignelige transaktioner skal priserne i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, og antidumpingaftalens artikel 2.4 gøres sammenlignelige, hvilket ville have været muligt i nærværende sag.

- 35 Appellanterne har under det første anbringendes tredje led subsidiært gjort gældende, at den af Retten foretagne analyse af den »rimelige sammenligning« ikke er forenelig med kravene i grundforordningens artikel 2, stk. 10 og 11, og i antidumpingaftalens artikel 2.4 og artikel 2.4.2. For det første undersøgte Retten således med urette, om anvendelsen af andre metoder til fastsættelse af den normale værdi havde kunnet føre til en »rimeligere« sammenligning end den, som EU-institutionerne foretog. For det andet bekræfter Rettens analyse, at det ikke var umuligt, men blot mere besværligt for EU-institutionerne at overholde grundforordningens artikel 2, stk. 10 og 11. For det tredje tillagde Retten det fejlagtigt betydning, hvorvidt appellanterne havde eller ikke havde samarbejdet med EU-institutionerne ved at tilkendegive over for dem, på hvilken måde de kunne overholde deres forpligtelser i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10 og 11, og antidumpingaftalens artikel 2.4 og artikel 2.4.2. For det fjerde er begrebet transaktionernes »repræsentativitet«, som Retten gennemgik i den appellerede doms præmis 81 og 83, uden relevans.
- 36 Rådet og Kommissionen har bestridt appellanternes argumenter. Kommissionen har indledningsvis gjort gældende, at det første anbringende skal afvises fra realitetsbehandling, eftersom appellanterne har anfægtet den af Retten foretagne vurdering af de faktiske omstændigheder og ikke har identificeret nogen retlig fejl, som Retten skulle have begået. Kommissionen har desuden anført, at dette anbringende er uvirksomt.
- 37 Hvad angår det første anbringendes første led har Rådet og Kommissionen principalt gjort gældende, dels at det var med rette, at Retten afslog at anvende dom af 27. september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), på nærværende sag, dels at den af appellanterne anfægtede fortolkning ikke underbygges af WTO-appelorganets rapporter. Kommissionen har tillige anført, at antidumpingaftalens artikel 2.4 og artikel 2.4.2 er gennemsyrede af princippet om den »rimelige sammenligning«. Grundforordningens artikel 2, stk. 10 og 11, tilsigter at implementere antidumpingaftalens artikel 2.4 i EU-retten og giver således det nævnte princip forrang.
- 38 Hvad angår det første anbringendes andet led har Rådet og Kommissionen i det væsentlige gjort gældende, at grundforordningens og antidumpingaftalens ordlyd indikerer, at kravet om en »rimelig sammenligning« skal veje tungere end forpligtelsen til at beregne dumpingmargenen på grundlag af alle eksporttransaktionerne. Desuden angives i grundforordningens artikel 2, stk. 11, de specifikke metoder til beregning af dumpingmargenen, men denne bestemmelse fortrænger ikke det generelle krav om en rimelig sammenligning, der er fastsat i denne forordnings artikel 2, stk. 10.
- 39 Hvad angår det første anbringendes tredje led har Rådet og Kommissionen for det første anført, at appellanterne synes at være af den opfattelse, at EU-institutionerne burde have valgt »den rimeligst mulige« fremgangsmåde, hvilket er retligt forkert. For det andet var den af EU-institutionerne anvendte fremgangsmåde rimelig, da der ikke forelå nogen oplysninger om priserne på de varer, der ikke blev solgt af den indiske producent. For det tredje var det med føje, at Retten fandt, at appellanterne burde og kunne have understøttet deres krav. For det fjerde er begrebet »repræsentativitet« ifølge Kommissionen relevant og bør ikke bedømmes i forhold til hver enkelt eksporterende producent, men i forhold til alle transaktionerne vedrørende den pågældende vare. Desuden ville en udelukkelse af eksporttransaktionerne have været fuldkommen usikker og ville ikke have haft til formål at påvirke resultatet af EU-institutionernes analyse.

Domstolens bemærkninger

– Om formaliteten

- 40 Det skal bemærkes, at Domstolen ifølge sin faste praksis ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten lagde til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisværdi er blevet overholdt, er det således alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Rettens vurdering heraf udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre oplysningerne er gengivet urigtigt.
- 41 Appellanterne har med de argumenter, som de har påberåbt sig til støtte for det foreliggende anbringende, i det væsentlige principalt kritiseret Retten for, at den har foretaget en urigtig fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 11, og af antidumpingaftalens artikel 2.4.2, og subsidiært for, at den har udført en analyse, som er i strid med denne forordnings artikel 2, stk. 10 og 11, og med denne aftales artikel 2.4 og artikel 2.4.2. I modsætning til, hvad Kommissionen har hævdet, anfægter disse argumenter ikke den af Retten foretagne vurdering af de faktiske omstændigheder, men derimod den fortolkning af retsreglerne, som denne har anlagt. Appellanterne har således identificeret retlige fejl, som den appellerede dom ifølge dem er behæftet med. De nævnte argumenter vedrører derfor retlige spørgsmål, der kan forelægges Domstolen til bedømmelse i forbindelse med en appel.
- 42 Kommissionens argument om, at det foreliggende anbringende bør afvises, kan derfor ikke tiltrædes.

– Hvorvidt det første anbringende er uvirksomt

- 43 Kommissionen er af den opfattelse, at det første anbringende er uvirksomt.
- 44 Såfremt Domstolen måtte tage dette anbringende til følge ved navnlig at fastslå, at Rettens fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 11, og af antidumpingaftalens artikel 2.4.2 er fejlagtig, er den appellerede dom dog som påpeget af generaladvokaten i punkt 56 i forslaget til afgørelse behæftet med en retlig fejl, der vil medføre, at den skal ophæves.
- 45 Kommissionens argument om, at det foreliggende anbringende er uvirksomt, kan derfor ikke tiltrædes.

– Realiteten

- 46 Appellanterne har anfægtet den argumentation fra Retten, der fremgår af den appellerede doms præmis 61-90. Denne argumentation er ifølge appellanterne behæftet med en retlig fejl, da den er baseret på en urigtig fortolkning af bl.a. grundforordningens artikel 2, stk. 11.
- 47 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af Domstolens praksis, at Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge. Eftersom anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 11, forudsætter et skøn over komplekse økonomiske situationer, skal domstolsprøvelsen af et sådant skøn begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger

magtfordrejning (jf. i denne retning dom af 27.9.2007, Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, præmis 40 og 41, og af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 63).

- 48 For at nå frem til den konklusion, der fremgår af den appellerede doms præmis 90, ifølge hvilken Rådet ikke havde foretaget nogen åbenbart urigtig bedømmelse ved at udelukke de typer af varer fra dumpingmarginberegningen, som ikke svarede til nogen af de varer, der blev fremstillet og solgt af den indiske producent, således at den omtvistede forordning hverken var i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 11, eller antidumpingaftalens artikel 2.4.2, undersøgte Retten, som det fremgår af den appellerede doms præmis 61, om en sådan fremgangsmåde var mulig på basis af grundforordningens artikel 2, stk. 11, og af antidumpingaftalens artikel 2.4.2, der dels bestemmer, at EU-institutionerne skal tage hensyn til priserne for alle eksporttransaktioner, som er sammenlignelige med den normale værdi, dels henviser til de relevante bestemmelser om en rimelig sammenligning.
- 49 Retten anførte indledningsvis i denne doms præmis 63, at skønt typerne af den pågældende vare kunne anses for sammenlignelige, var dette ikke tilfældet med priserne for de typer af denne vare, som ikke blev fremstillet eller solgt af denne producent. Ifølge Retten forhindrede manglen på priser på visse af typerne af den pågældende vare – der dog var ensartede – derfor gennemførelsen af en sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen. Dernæst udtalte Retten i den nævnte doms præmis 71, 80 og 84, at EU-institutionerne, henset til risikoen for manglende præcision ved benyttelse af metoder til beregning af den normale værdi af de varer, der ikke blev solgt af den indiske producent, med føje havde kunnet konkludere, at den fremgangsmåde, som de havde foretrukket, var rimelig, og at en anvendelse af sådanne metoder ikke ville have garanteret en mere præcis eller rimeligere sammenligning. Endelig forkastede Retten i samme doms præmis 85 relevansen af dom af 27. september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), med den begrundelse, at dumpingmargenen i den sag, der lå til grund for denne dom, i modsætning til i nærværende sag ikke var blevet beregnet på grundlag af en væsentlig repræsentation af typerne af den pågældende vare.
- 50 Retten fandt herved, at EU-institutionerne ved beregningen af dumpingmargenen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 11, var berettigede til at udelukke visse eksporttransaktioner fra denne beregning i mangel af »sammenlignelige priser« og under omstændigheder, hvor ingen anden beregningsmetode ville have gjort det muligt at foretage en »mere rimelig sammenligning«, eftersom denne beregning blev gennemført på grundlag af en »væsentlig repræsentation« af typerne af den pågældende vare.
- 51 Det skal følgelig efterprøves, om denne argumentation fra Retten er behæftet med en retlig fejl, således som appellanterne har gjort gældende.
- 52 For at afgøre, hvorvidt EU-institutionerne i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 11, er forpligtede til at tage hensyn til alle eksporttransaktionerne, eller om det med henblik på beregningen af dumpingmargenen er dem tilladt at udelukke visse af disse transaktioner, skal der for det første foretages en analyse af denne bestemmelses ordlyd, sammenhæng og formål (dom af 16.4.2015, Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 53 Hvad indledningsvis angår denne bestemmelses ordlyd skal det bemærkes, at den fastsætter to metoder til sammenligning af den normale værdi og eksportprisen: en såkaldt »symmetrisk« metode, baseret enten på en sammenligning af en normal værdi beregnet som et vejet gennemsnit med det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransaktioner til Unionen, eller på en sammenligning transaktion for transaktion, og en såkaldt »asymmetrisk« metode, baseret på en sammenligning af en normal værdi beregnet som et vejet gennemsnit med priserne for alle de individuelle eksporttransaktioner til Unionen. Uanset sammenligningsmetoden henviser grundforordningens artikel 2, stk. 11, til »alle eksporttransaktioner til [Unionen]«. Som påpeget af generaladvokaten i

punkt 71 i forslaget til afgørelse, giver denne formulering grundlag for at fastslå, at EU-institutionerne ikke kan udelukke eksporttransaktioner vedrørende visse typer af den pågældende vare fra beregningen af dumpingmargenen.

- 54 Hvad dernæst angår det formål, der forfølges med grundforordningens artikel 2, stk. 11, følger det af denne bestemmelse, at såvel den symmetriske som den asymmetriske metode til beregning af dumpingmargenen i fuldt omfang skal afspejle den dumping, der finder sted.
- 55 Som fremhævet af generaladvokaten i punkt 67 i forslaget til afgørelse, er EU-institutionernes udelukkelse af de eksporttransaktioner, der vedrører visse typer af den pågældende vare, fra beregningen af dumpingmargenen imidlertid i strid med dette formål. Den naturlige konsekvens af en sådan udelukkelse er således, at det bliver umuligt for disse institutioner at måle den indvirkning, som disse transaktioner kan have på den nævnte beregning, således at de nævnte institutioner ikke kan sikre sig, at den beregnede dumpingmargen i fuldt omfang afspejler den dumping, der finder sted.
- 56 Hvad endelig angår den sammenhæng, som grundforordningens artikel 2, stk. 11, indgår i, følger det af denne forordnings artikel 1, som har overskriften »Principper«, at antidumpingundersøgelsen angår en specifik vare, benævnt »den pågældende vare«, som EU-institutionerne definerer ved indledningen af denne undersøgelse.
- 57 Den nævnte forordnings artikel 1, stk. 2, bestemmer således, at en vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Unionen er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i eksportlandet. Desuden fastsætter samme forordnings artikel 1, stk. 4, at der i grundforordningen ved »samme vare« forstås en vare, som er identisk med den »pågældende vare«. Det er følgelig på grundlag af definitionen af den »pågældende vare«, således som opstillet af EU-institutionerne ved indledningen af undersøgelsen, at dumpingmargenen beregnes.
- 58 Det følger ligeledes af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 8, som henviser til begrebet »samme vare«, at det er på grundlag af den »pågældende vare«, at EU-institutionerne afgør, hvorvidt EU-erhvervsgrenen har lidt skade som følge af dumpingimport.
- 59 Som påpeget af generaladvokaten i punkt 64 i forslaget til afgørelse, forbyder definitionen af den »pågældende vare« ved indledningen af undersøgelsen ikke EU-institutionerne at opdele denne vare i typer eller i særskilte varemodeller og at basere sig på sammenligninger mellem den normale værdi og eksportprisen, model for model eller type for type.
- 60 Det forholder sig dog ikke desto mindre således, at EU-institutionerne er forpligtede til i sammenhæng med en sådan definition at fastlægge en samlet dumpingmargen for den »pågældende vare« i dens helhed. Enhver anden fortolkning ville være ensbetydende med at give disse institutioner mulighed for at påvirke resultatet af beregningen af dumpingmargenen ved at foretage en udelukkelse af en eller flere varetyper eller -modeller af den »pågældende vare«, således som defineret ved indledningen af undersøgelsen.
- 61 Det følger heraf, at grundforordningens artikel 2, stk. 11, henset til sin ordlyd, sit formål og den sammenhæng, hvori den indgår, ikke kan fortolkes således, at den tillader en udelukkelse af de eksporttransaktioner til Unionen, der vedrører visse typer af den pågældende vare, fra beregningen af dumpingmargenen. Det følger tværtimod af denne bestemmelse, at EU-institutionerne med henblik på denne beregning er forpligtede til at tage hensyn til samtlige disse transaktioner.
- 62 Det skal tilføjes, at ingen af de argumenter, som Rådet og Kommissionen har fremsat vedrørende fortolkningen af antidumpingaftalens artikel 2.4.2, kan ændre ved denne konklusion.

- 63 Den nævnte konklusion understøttes desuden af dom af 27. september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, præmis 56). Domstolen henviste heri til ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 11, hvorefter den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit sammenlignes med »det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransaktioner« til Unionen. Efter denne henvisning udtalte Domstolen, at Rådet havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet det ikke havde beregnet den samlede dumpingmargen på grundlag af sammenligninger, der fuldstændigt afspejlede alle sammenlignelige eksportpriser.
- 64 Denne dom vedrørte ganske vist anvendelsen af den såkaldte metode med »nulstilling« af negative dumpingmargener ved beregningen af den samlede dumpingmargen, som er et særskilt spørgsmål i forhold til det i nærværende sag omhandlede spørgsmål om udelukkelsen af visse transaktioner fra denne beregning som følge af manglen på tilsvarende varer, der fremstilles og sælges af producenten i referencelandet. Som påpeget af generaladvokaten i punkt 82 i forslaget til afgørelse, vedrører såvel den sag, der lå til grund for den nævnte dom, som den foreliggende sag imidlertid den manglende hensyntagen til priserne for visse eksporttransaktioner ved beregningen af dumpingmargenen. Det betyder i denne forbindelse mindre, at der i den foreliggende sag blev set fuldstændigt bort fra priserne for visse eksporttransaktioner, mens der kun delvist var blevet set bort fra disse priser i den sag, der lå til grund for dom af 27. september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), i den forstand, at de i hovedtrækkene var blevet ændret.
- 65 Til forskel fra, hvad der fremgår af den appellerede doms præmis 85, kan der ikke lægges vægt på den omstændighed, at dumpingmargenen i nærværende sag blev beregnet på grundlag af en »væsentlig repræsentation« af typerne af den pågældende vare, for at forkaste relevansen af dom af 27. september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547). Ud over, at appellanterne har bestridt repræsentativiteten af de transaktioner, som EU-institutionerne lagde vægt på ved beregningen af dumpingmargenen, er der således intet i grundforordningens artikel 2, stk. 11, der tillader at beregne denne margin ved at støtte sig på en »væsentlig repræsentation« af typerne af den pågældende vare.
- 66 Det skal for det andet efterprøves, om det – trods rækkevidden af grundforordningens artikel 2, stk. 11, således som præciseret i nærværende doms præmis 61 – var med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 64 fastslog, at EU-institutionerne var berettigede til at udelukke eksporttransaktioner vedrørende visse typer af den pågældende vare, idet det forudsættes, at der for disse typer af varer ikke forelå nogen »sammenlignelige priser«, og at anvendelsen af en anden metode til beregning af den normale værdi ikke ville have garanteret en »mere rimelig sammenligning«.
- 67 Hvad for det første angår fraværet af »sammenlignelige priser« skal det bemærkes, at det følger af ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 11, at dumpingmargenen skal beregnes ved at foretage en sammenligning af den normale værdi og af priserne for alle eksporttransaktioner til Unionen »under hensyntagen til de relevante bestemmelser om en rimelig sammenligning«. Dette sidste sætningsled henviser til denne forordnings artikel 2, stk. 10, som fastsætter, at når den normale værdi og eksportprisen ikke kan danne grundlag for en rimelig sammenligning, tages der i form af justeringer hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne. Der tages derfor ikke hensyn til prisernes sammenlignelighed under anvendelsen af den nævnte forordnings artikel 2, stk. 11, men under anvendelsen af samme forordnings artikel 2, stk. 10.
- 68 Som det følger af nærværende doms præmis 57 og 61, er det med andre ord på grundlag af definitionen af den »pågældende vare«, således som opstillet af EU-institutionerne ved indledningen af undersøgelsen, at dumpingmargenen beregnes i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 11, uden at nogen type eller model af denne vare kan udelukkes fra denne beregning. For at denne beregning kan gennemføres, skal EU-institutionerne derimod foretage en sammenligning af priserne ved i form af justeringer at tage hensyn til de forskelle, der påvirker disse priser som omhandlet i denne forordnings artikel 2, stk. 10.

- 69 Det følger heraf, at det var med urette, at Retten fastslog, at EU-institutionerne var berettigede til at udelukke eksporttransaktioner vedrørende visse typer af den pågældende vare, såfremt der ikke forelå nogen »sammenlignelige priser« for disse typer af varer.
- 70 Det skal yderligere præciseres, at EU-institutionerne – som påpeget af generaladvokaten i punkt 78 i forslaget til afgørelse – i et tilfælde som det foreliggende, hvor producenten i referencelandet hverken fremstiller eller sælger en vis varetype, i praksis enten kan beslutte at udelukke denne varetype fra definitionen af den »pågældende vare« eller kan konstruere den normale værdi for den nævnte type, for derved at kunne tage eksporttransaktionerne for denne samme varetype i betragtning ved beregningen af dumpingmargenen.
- 71 Hvad for det andet angår det forhold, at anvendelsen af en anden metode til beregning af den normale værdi ikke ville have garanteret en »mere rimelig sammenligning«, forholder det sig således, at selv om det følger af en samlet læsning af grundforordningens artikel 2, stk. 10 og 11, at beregningen af dumpingmargenen skal være baseret på en »rimelig sammenligning«, forekommer begrebet »en mere rimelig sammenligning« ikke nogen steder i disse bestemmelser. Selv hvis det anerkendes, at dette begreb er relevant, skal det bemærkes, at en udelukkelse af eksporttransaktioner som det fremgår af nærværende doms præmis 61 ikke kan anses for et middel til at sikre en »rimelig sammenligning«. Det kan følgelig ikke fastslås, at anvendelsen af en anden metode til beregning af den normale værdi ikke ville have garanteret en »mere rimelig sammenligning«.
- 72 Det følger heraf, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 61-90 at fastslå, at Rådet kunne udelukke de typer af varer fra dumpingmargenberegningen, som ikke svarede til nogen af de varer, der blev fremstillet og solgt af den indiske producent.
- 73 På grundlag af ovenstående betragtninger skal der gives medhold i det første anbringende, og den appellerede dom ophæves, uden at det er fornødent at behandle de øvrige argumenter, der er blevet fremført under det første anbringende, eller det andet anbringende.

Om søgsmålet for Retten

- 74 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffene afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Dette er tilfældet i nærværende sag.
- 75 Som det fremgår af nærværende doms præmis 52-72, tilsidesatte Rådet grundforordningens artikel 2, stk. 11, ved i den omtvistede forordnings punkt 82, 102 og 109 at fastslå, at de typer af varer, som blev eksporteret af de eksporterende kinesiske producenter, og i forhold til hvilke den indiske producent ikke fremstillede og solgte nogen tilsvarende type, skulle udelukkes.
- 76 Under disse omstændigheder skal den omtvistede forordning annulleres, for så vidt som den angår appellanterne.

Sagsomkostningerne

- 77 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

- 78 Da appellanterne har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og Rådet har tabt sagen, bør det pålægges Rådet at betale omkostningerne såvel i første instans i sagerne T-558/12 og T-559/12 som i appellen i sag C-376/15 P. Da Rådet har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det til gengæld pålægges disse sidstnævnte at betale omkostningerne i appellen i sag C-377/15 P.
- 79 I henhold til artikel 140, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer de medlemsstater og institutioner, som er indtrådt i sagen, deres egne omkostninger.
- 80 Følgelig bærer Kommissionen sine egne omkostninger i forbindelse med proceduren i første instans i sagerne T-558/12 og T-559/12 såvel som i appellen i sagerne C-376/15 P og C-377/15 P.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

- 1) **Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 29. april 2015, Changshu City Standard Parts Factory og Ningbo Jinding Fastener mod Rådet (T-558/12 og T-559/12, EU:T:2015:237), ophæves.**
- 2) **Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 924/2012 af 4. oktober 2012 om ændring af forordning (EF) nr. 91/2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina annulleres, for så vidt som den vedrører Changshu City Standard Parts Factory og Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.**
- 3) **Appellen i sag C-377/15 P afvises.**
- 4) **Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Changshu City Standard Parts Factory og Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd såvel i første instans i sagerne T-558/12 og T-559/12 som i appellen i sag C-376/15 P.**
- 5) **Changshu City Standard Parts Factory og Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet i appellen i sag C-377/15 P.**
- 6) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger i første instans i sagerne T-558/12 og T-559/12 såvel som i appellen i sagerne C-376/15 P og C-377/15 P.**

Underskrifter